

Denizin Altına Düşen Kız

İçin Övgüler

“Denizin Altına Düşen Kız, köklerini Kore mitinden alan tayflar âlemi tasviriyle beni âdeta esir aldı. Ailenin ve sevginin gücünü konu eden hikâyesiyle ise duygulandırdı. **Yeni favorim, müthiş!**” —XIRAN JAY

ZHAO, *Iron Widow*'un *New York Times* Çoksatan Yazarı

“Sevgi, aile ve fedakârlık üzerine yazılmış bu harika hikâye canlı bir hayal gücünün ürünü. **Studio Ghibli hayranları bu büyüğü öyküye tapacak!**” —JUNE CL TAN

“Kendi kaderini yazmak üzerine güç veren bir fantastik hikâye. **Her sayfada muhteşem ve yeni bir şey buldum**, bu yüzden de kitabı elimden bırakamadım çünkü bu harikulade ve bambaşka dünyayı daha yakından keşfetmek istedim.” —*The New York Times*

“**Leziz biçimde sevimli...** Bütün kalbimle sevdiğim **heyecan verici** bir fantastik romans. Tek şikâyetim daha uzun olmaması, ki bu hiç de şikâyet sayılmaz.” —NPR

“Bu görkemli kitap başlı başına büyüğü bir efsane.” —*Buzzfeed*

“Bu kitap cesur bir kadın kahraman, yüreğinize dokunacak aile ilişkileri ve tanrılarla ölümlüler dünyası arasındaki yıpratıcı ve yüklü ilginç bağı konu ediniyor... Çoğu okuru esas çekecek şey müthiş derecede detaylı tayflar âlemi ve Oh'nun Shim Cheong efsanesine zekice atıfta bulunması olacaktır. **Doğüstü K-drama ve Lim'in Şafağı Ör serisi hayranları bu kitabı yalayıp yutacak.**” —*The Bulletin*

“Oh detaylı ve ilgi çekici bir öykü dokuyor... Cezbedilen okurlar hikâyenin derinliklerine dalmayı arzulayacaklar. İçinde kaybolmak için müthiş bir fantastik dünya.” —*Kirkus Reviews*

“*Moon Lovers* gibi tarihi K-dramaların hayranı olan okurları tatmin edecek, atmosferin çok güçlü kurulduğu bir yeniden anlatım.” —*Publishers Weekly*

“**Üslubu muazzam, içten ve tasvirleri çok hoş.** Gülümsedim, ağladım, hem ağlayıp hem gülümsedim. Daha en başından zamansız bir klasik okuyormuşum gibi geldi.” —*Forever Young Adult*

Axie Oh

Denizin
Altına
Düŕen
Kız

Çeviren

Elif Nihan Akbaŕ

Bana her zaman inanan
anneme.

1

Halkımın efsaneleri, Deniz Tanrısı'nın doymak bilmez gazabını ancak doğru gelinin dindirebileceğini söylerdi. Doğu Denizi'nden uhrevi fırtınalar estiğinde, şimşekler gökyüzünü yırttığında ve sular kıyıyı parçaladığında bir gelin seçilir ve Deniz Tanrısı'na verilir.

Ya da kurban edilirdi. İncancınızın ölçüsüne göre değişirdi bu.

Her yıl fırtınalar kopar ve her yıl bir kız denize götürülürdü. Acaba Shim Cheong da Deniz Tanrısı'nın gelini efsanesine inanıyor mudur diye düşünmeden edemedim. Sonuyla buluşmadan önce bunun onu rahatlatıp rahatlatmadığını.

Ya da belki bunu bir başlangıç olarak görüyordu. Kaderin sapa-bileceği pek çok patika vardı sonuçta.

Mesela benim kendi yolum vardı: Önümde somut bir şekilde uzanan, suyla kaplı çeltik tarlalarına doğru daralarak uzayıp giden yol. Bu yolda ilerlersem eninde sonunda beni sahile ulaştıracaktı. Arkamı dönersem, yol beni köye geri götürecekti.

Hangi kader bana aitti? Hangi kadere sıkı sıkı tutunacaktım iki elimle?

Seçme şansını olsaydı bile o seçimi aslında ben yapmayacaktım. Çünkü bir yanımda, ağır basan bir yanımda evimin güvenli ortamını arzulanığı hâlde kalbimin çekimi çok daha güçlüydü. Beni açıkdenizlere ve kaderin de ötesinde sevdiğim tek insana doğru çekiştiriyordu.

Abim Joon.

Şimşekler fırtına bulutlarının arasında yol yol parlıyor, karar-
mış gökyüzünü paramparça ediyordu. Yarım saniye sonra çeltik
tarlalarının üzerinde gök güreledi.

Yol, çamurun kumla birleştiği yerde sona erdi. Sırlıslık olmuş
sandaletlerimi çıkarıp omzuma astım. Sağanak yağmurun altında
bir teknenin dalgaların üzerinde savrulup salındığını gördüm. Tek
bir direği olan, en fazla sekiz kadar erkek –ve bir Deniz Tanrısı
gelini– taşımaya yetecek küçük, oyuk bir tekne. Kıyıyla mesafesi
çoktan açılmıştı, hâlâ da uzaklaşmaya devam ediyordu.

Yağmurdan sırlıslık olmuş eteğimi kaldırarak öfkeli denize
doğru koştum.

İlk dalgaya çarptığım anda teknedeki gelen bir bağırtı duydum.
Hemen aşağı çekildim. Dondurucu sular soluğumu kesti. Suyun
altında debelendim, bütün gücümle sola, ardından da sağa dön-
düm. Ağzımı yüzeyin üstünde tutmak için mücadele ettim ama
dalgalar hem üzerimi sarıyor hem içime doluyordu.

Kötü bir yüzücü değildim ama çok güçlü bir yüzücü olduğum
da söylenemezdi ve yüzmek, o tekneye *canlı olarak* ulaşmak için
mücadele etsem de çok zordu. Yeterli olmayabilirdi. Keşke bu ka-
dar canımı yakmasaydı; dalgalar, tuz, deniz.

“Mina!” Güçlü eller kollarımın etrafını sarıp beni sudan çıkar-
dı. Teknenin alçalıp yükselen güvertesine çekildim sertçe. Abim
karşımda dikiliyordu, o tanıdık çehresi asıktı.

“Ne geçiyordu aklından?” diye bağırdı Joon uğuldayan rüzgârı
bastırarak. “Boğulabilirdin!”

Tekneye koca bir dalga çarpınca dengemi kaybettim. Joon deni-
ze düşmemem için beni bileğimden yakaladı.

“Seni takip ettim!” diye bağırdım aynı onun gibi yüksek sesle.
“Burada olmaman gerekiyordu. Savaşçıların Deniz Tanrısı’nın ge-
linine eşlik etmemesi gerekiyor.” Abime, onun yağmurla ıslanmış
yüzündeki meydan okuyan ifadeye bakınca gözyaşlarına boğula-
sım geldi. Onu kıyıya sürüklemek ve bir daha arkama bakmamak

istiyordum. Hayatını nasıl böyle riske atabilirdi? “Tanrı senin varlığını fark ederse öldürülebilirsin!”

Joon irkildi, gözleri teknenin pruvasına kaydı. İnce bir figür dikiliyordu orada, rüzgârda saçları sertçe uçuşan biri.

Shim Cheong.

“Anlamıyorsun,” dedi Joon. “Yapamazdım... Bununla tek başına yüzleşmesine izin veremezdim.”

Sesinin çatlaması, başından beri şüphelendiğim, doğru olmadığını umduğum şeyi teyit ediyordu. Sessizce bir küfür savurdum ama Joon fark etmedi. Bütün varlığıyla ona odaklanmıştı.

Yaşlılar, Shim Cheong’un Deniz Tanrısı’nın son gelini olması için Yaradılış Tanrıçası tarafından şekillendirildiğini söylüyordu. Tanrı’nın tüm acılarını dindirecek ve krallığı yeni bir barış çağına götürecek kişi olduğunu. En saf incilerden dövülmüş bir teni vardı. Saçları gecenin karanlığından dikilmiş gibiydi. Dudakları insan kanıyla renklendirilmişti.

Bu son detay gerçekten ziyade acı olabilirdi gerçi.

Shim Cheong’u ilk görüşümü hatırlıyordum. Nehrin kenarında Joon’la dikiliyorduk. Dört yaz önceki kâğıttan gemi festivali gecesiydi. Ben on iki yaşındaydım, Joon on dört.

Deniz kenarındaki köylerde kâğıt parçalarının üzerine dilek yazıp sonra da onları özenle katlayarak gemi yapıp nehre bırakmak bir gelenektir. İnanişe göre kâğıttan gemiler dileklerimizizi Tayflar Âlemi’ndeki ölmüş atalarımıza taşıyacak, böylece onlar da küçük tanrılarla hayallerimizi ve isteklerimizi gerçekleştirmek için pazarlık yapabileceklerdi.

“Shim Cheong köydeki en güzel kız olabilir ama yüzü bir lanet.”

Joon’un sesini duyunca başımı kaldırıp onun bakışlarını takip etmişim; nehrin üstünden geçen, tam ortasında bir kızın durduğu köprüye bakıyordu.

Yüzü ay ışığıyla aydınlanan Shim Cheong sıradan bir kızıdan ziyade tanrıçaya benziyordu. Kendi kâğıttan gemisi elindeydi. Açık

avucundan suya düşmüştü. Nehir boyunca sürüklenişini izlerken bu kadar güzel birinin ne dilemiş olabileceğini merak etmişim.

O zamanlar Shim Cheong'un yazgısının çoktan belirlendiğini, Deniz Tanrısı'nın gelini olacağını bilmiyordum.

Şimdi iliklerime işleyen gök gürültüleri eşliğinde yağın yağmurun altında teknede dikilirken erkeklerin ondan nasıl da uzak durduğunu fark ettim. Sanki çoktan kurban edilmiş, bu dünyaya ait olmayan güzelliği onu geri kalanımızdan ayırmış gibi. O, Deniz Tanrısı'na aitti. Bütün köy başından beri, kız olgunlaştığından beri biliyordu bunu.

İnsanın kaderi bir günde mi değişir diye düşündüm. Yoksa yaşamınızın sizden çalınması daha mı uzun sürerdi?

Joon'un kızdaki bu yalnızlığı sezip sezmediğini merak ediyordum. Çünkü Shim Cheong on ikisine bastığından beri Deniz Tanrısı'na aitti ve herkes onu günün birinde gidecek biri olarak görse de Joon, kalmasını isteyen tek kişiydi.

"Mina." Joon kolumu çekişirdi. "Saklanman gerek."

Joon'un kaygıyla çıplak güvertede kendimi gizleyebileceğim bir yer arayışını izledim. Deniz Tanrısı'nın üç kuralından birini ihlal etmiş olmayı umursamıyor olabilirdi ama benim için endişeleniyordu.

Kurallar basitti: Savaşçı yok. Deniz Tanrısı'nın gelini dışında kadın yok. Silah yok. Joon bu gece buraya gelerek ilk kuralı ihlal etmişti. Ben de ikinciyi.

Ve üçüncüyü. Ellerim kısa ceketimin altında gizlenmiş bıçağın etrafını sardı. Bir zamanlar büyük büyük büyükanneme ait olan bıçağın.

Tekne fırtınanın merkezine ulaşmış olmalıydı zira rüzgârın uğultusu kesildi, dalgalar artık güverteye vurmuyordu ve hatta yağmur bile o amansız darbelerini hafifletmişti.

Her taraf karanlıktı, bulutlar ay ışığını örtüyordu. Şimşek çaktı ve o aydınlıkta onu gördüm. Balıkçılar da gördü, gece çılgınlıklarını yuttu.

Teknenin altında kocaman, gümüş-mavi bir ejderha hareket ediyordu.

Yılanı andıran gövdesi teknenin etrafını sardı, pullu sırtının çıkıntıları suyun yüzeyini yardı.

Şimşeğin aydınlığı dağıldı. Bir kez daha karanlık çöktü, duyulan tek ses dalgaların sonsuz döngüsüydü. Karşımıza çıkabilecek korkunç felaketleri düşünürken ürperdim: boğulmak ya da Deniz Tanrısı'nın hizmetkârı tarafından yutulmak.

Ejderha, gövdesine doğru kayarken tekne inledi.

Amacı neydi bunun? Bu korkunç hizmetkârını gönderirken Deniz Tanrısı'nın aklından ne geçiyordu? Gelininin cesaretini mi sınıyordu?

Öfkemin korkumu büyük oranda dağıttığını fark edince gözlerimi kırıştırdım. Bakışlarım tekneye kaydı. Shim Cheong hâlâ pruvada dikiliyordu ama artık tek başına değildi.

"Joon!" diye bağırdım, kalbim çıkacak gibiydi.

Joon, Shim Cheong'un elini aniden bırakarak başını benim bulunduğum tarafa çevirdi.

Arkalarında ejderha sessizce sudan çıktı, uzun boynu göğe yükseldi. O koyu mavi pullarından deniz suyu saçılıyor, demir paralar gibi teknenin güvertesine damlıyordu.

Siyah, dipsiz gözleri Shim Cheong'a kilitlenmişti.

Bu an o andı.

Ne olması gerektiğini bilmiyordum ama bu hepimizin beklediği andı; Shim Cheong'un yaşamak için fazla güzel olduğunu öğrendiği günden beri beklediği an. Her şeyini kaybettiği an. En beteri de sevdiği çocuğu.

İşte tam o an, Shim Cheong tereddüt etti.

Bakışlarını ejderhadan kaçırdı, gözleri Joon'ununkileri buldu. Ona daha önce hiç görmediğim bir duyguyla bakıyordu; acı, korku ve kalbimi paramparça eden çaresiz bir özlemle. Joon boğuk bir ses çıkardı, kıza doğru bir adım attı, sonra bir adım daha... Kızın tam dibinde durana kadar ilerleyip ellerini onu korumak ister gibi iki yana açtı.

Bunu yaptığı anda da kaderini mühürledi. Ejderha bu asiliğın-

den sonra onu kesinlikle bırakmazdı. Devasa yaratık, korkularımı kanıtlamak ister gibi kulakları sağır eden bir gürleme koyuvererek kalan kim varsa dizlerinin üzerine çökmelerine neden oldu.

Joon dışında. Sanki aşkını tek başına Deniz Tanrısı'nın gazabından koruyabileceğim gibi öylece dikilen o öfkeli, inatçı, aptal abim dışında.

İçimde katlanılması güç bir öfke kabardı, midemden başlayıp yukarı doğru tırmanarak beni boğdu. Tanrılar dileklerimizi yerine getirmemeyi seçmişti. Kâğıttan gemi festivalindeki dileklerimizin yanı sıra her gün dilediğimiz küçük şeyleri de. Barış, bereket, sevgi. Tanrılar bizi terk etmişti. Tanrıların tanrısı, Deniz Tanrısı onu seven insanlardan bir şeyler almak istiyordu. Durmadan alıyor ama hiçbir şey vermiyordu.

Tanrılar dileklerimizi yerine getirmemiş olabilirdi. Ama ben yapabiliyordum. Joon için. Onun dileğini gerçekleştirebilirdim.

Teknenin pruvasına doğru koşarak kenarına sıçradım. "Onun yerine beni al!" Bıçağımı çıkarıp avucuma derin bir kesik açtım, sonra elimi başımın üzerine kaldırdım. "Deniz Tanrısı'nın gelini ben olacağım. Ömrümü ona adıyorum!"

Sözlerim ejderha tarafından mutlak bir hareketsizlikle karşılandı. O anda her şeyden şüphe ettim. Deniz Tanrısı, Shim Cheong yerine neden beni alacaktı ki? Onun güzelliği yahut zarafeti yoktu bende. Sadece inatçı bir iradem vardı, ki büyükannem hep bunun günün birinde benim lanetim olacağını söylerdi.

Ama sonra ejderha başını eğdi, siyah gözlerinden birinin ta içine bakabilmem için hafifçe yana döndü. Deniz kadar derin ve sonsuzdu.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Kendimi güzel hissetmiyordum o an. Pek cesur hissettiğim de söylenemezdi, ellerim titriyordu. Ama göğsümün içinde hiç kimse- nin, hiçbir şeyin benden alamayacağı bir sıcaklık vardı. Tutunduğum güç oydu işte. Çünkü korksam bile biliyordum ki bunu ben seçmiştim.

Kendi kaderimi kendim çizmiştim.

“Mina!” diye haykırdı abim. “Hayır!”

Ejderhanın bedeni suyun dışına doğru yükseldi, o devasa cüsesinin bir kısmını abimle aramıza sokarak bizi birbirimizden ayırdı. Sessizlikte ejderha tarafından tamamen sarılmışken tereddütlüydüm; ne kadarını anlayabildiğini merak ediyordum.

Doğru sözcüklere tutundum. Gerçeğe.

Nefes aldım, çenemi kaldırdım. “Deniz Tanrısı’nın gelini benim.”

Ejderha bedenini tekneden uzaklaştırarak çalkalanan suda bir açıklığı ortaya çıkardı.

Arkama bile bakmadan denize atladım.

2

Ben batarken dalgaların gümbürtüsü aniden kesildi ve her şey sustu. Üzerimde ve etrafımda ejderhanın uzun, eğri büğrü bedeni dönerek büyük bir girdap oluşturdu.

Birlikte denizin derinliklerine düşmeye başladık.

Tuhaftır, nefes alma dürtüsü duymadım hiç. Düşüşüm neredeyse... sakindi. Huzurlu. Ejderhanın işi olmalıydı bu. Boğulmayayım diye büyüsünü kullanıyordu muhakkak.

Boğazım sıkıştı ve kalbim rahatlama hissiyle gümbürdedi. Benden önceki tüm o gelinler ölmemişti demek.

Karanlığa doğru battık, ta ki tepemdeki deniz gökyüzüne ve biz –ejderha ve ben– kayan yıldızlara dönüşene dek.

Ejderha daha yakınımda daireler çizmeye başladı ve giderek sıkılaştıran sarmalların arasından düşük gözlerinden birini gördüm, hafif açılarak ışıltılı bir gece yarısı birikintisini açığa çıkardı. Zaman yavaşladı. Dünya durdu. Elimi uzattım. Açık yaradan çıkan kan damlaları aramızdaki boşlukta mücevherler gibi dizildi.

Ejderha tek bir kez gözlerini kırptı. Altımda bir yarık açıldı.

Oradan karanlığa düştüm.

Büyükannem sık sık bana gökle yer arasında bulunan ve her çeşit mucizevi varlıkla –tanrılar, ruhlar ve efsanevi yaratıklarla– dolu

olan Tayflar Âlemi'yle ilgili hikâyeler anlatırdı. Büyükannem, ona bu hikâyeleri anlatanın kendi büyükannesi olduğunu söylerdi. Ne de olsa tüm masalcılar büyükanne değildir ama tüm büyükanneler masalcıdır.

Büyükannemle ikimiz katlanmış bir bambu hasırın iki ucundan tutar, çeltik tarlalarının arasından kısa bir yürüyüşle sahile giderdik. Hasırı çakıllı kumların üzerine serip yan yana oturur, kol kola girer, ayak parmaklarımızı serin suya sokardık.

Denizin sabahın erken saatlerinde nasıl görüldüğünü hatırlıyordum. Güneş ufuktan başını yeni uzatmış olur ve suyun üzerinde altın sarısı bir patika oluştururdu. Okyanus havası, tuzlu öpücükler gibi yüzümüzü nemlendirirdi. Büyükanneme iyice sokulur, onun o değişmez sıcaklığının tadını çıkarırdım.

Her seferinde önce başı ve sonu olan hikâyelerle başlardı fakat sabahın o ilk turuncu ve pembe tonları yerini öğleden sonranın capcanlı mavisine bırakırken cümleleri dağılmaya yüz tutardı, sesi ise yatıştırıcı bir ezgi gibiydi.

“Tayflar Âlemi çok büyük, büyülü bir yerdir ancak mucizelerinin en büyüğü Deniz Tanrısı'nın şehridir. Kimileri Deniz Tanrısı'nın çok yaşlı bir adam olduğunu söyler. Kimileri de olgunluk dönemindeki bir adam olduğunu söyler; ağaç kadar uzun bir boyu ve kayrak taşı gibi simsiyah bir sakalı olduğunu. Bir kısım insan da onun ejderhanın ta kendisi olabileceğine, rüzgârdan ve sudan yapılmaya olduğuna inanır. Ancak Deniz Tanrısı hangi formu alırsa alsın, âlemin tanrıları ve ruhları ona itaat eder, zira o tanrıların tanrısı ve hepsinin hükümdarıdır.”

Hayatım boyunca hep tanrılarla kuşatılmış olarak yaşadım. Binlercesi vardı – köyümüzün meydanındaki kuyunun, vıraklayan kurbağalar üzerinden şarkı söyleyen tanrısı; ay doğarken batıdan esen rüzgârın tanrıçası; bahçemizdeki pınarın tanrısı, ki Joon'la ikimiz bu tanrıya çamurdan kekler ve nilüferden turtalarla adaklar sunardık. Dünya küçük tanrılarla doluydu çünkü doğanın her bir parçasının onu gözetten ve kollayan bir koruyucusu vardı.

Denizden sert bir meltem esmişti. Büyükannem kararan göğe uçmasın diye elini kaldırıp hasır şapkasını tutmuştu. Günün hâlâ nispeten erken saatleri olmasına rağmen yağmur yüklü bulutlar tepemizde toplanmıştı.

“Büyükanne,” diye sormuştum, “Deniz Tanrısı’nı diğer tanrılardan daha güçlü kılan ne?”

“Denizimiz onun vücut bulmuş hâlidir,” demişti. “O denizin ta kendisidir. O güçlü, çünkü deniz güçlüdür. Denizin güçlü olmasının sebebi de...”

“Onun güçlü olmasıdır,” diye tamamlamıştım sözünü. Büyükannem döngüsel cümleler kurmaktan hoşlanırdı.

Gök gürültüsünün o kısık iniltisi bütün semaya yayılmıştı. Ayamızın altındaki çakıllar suya kapılmış ve dalgayla birlikte uzaklaşmıştı. Ufkun ötesinde fırtına toplanıyordu. Toz bulutları ve buz kristalleri bir karanlık girdabı içinde döne döne yükseliyordu. Nefesim kesilmişti. Bir beklenti ruhumu yalayıp geçmişti.

“Bu başlangıç,” demişti büyükannem. Apar topar kalkmış ve bambu hasırı yuvarlamış, sonra sahille köyü ayıran kum tepelerine doğru hızlı hızlı yürümüşük. Kumda kaymıştım ama büyükannem elimi tutarak dengemi sağlamıştı. Tepeye vardığımızda son bir kez geri bakmıştım.

Deniz gölgede kalmıştı. Tepedeki bulutlar güneşin ışığını örtmüştü. Başka bir dünyaya aitmiş gibi görünüyordu, sabahki denizden o kadar farklıydı ki daha biraz önce kıyısında oturmama rağmen birden feci hâlde özlemiştim orayı. Sonraki birkaç hafta boyunca fırtınalar gitgide şiddetlenmiş, dalgalar tarafından yutulmadan kıyıya yaklaşmak bile imkânsız hâle gelmişti. Sabaha kadar kontrolsüz bir öfke hâkim gelirdi dalgalara, sabah da tepedeki bulutlar hafifçe, ancak küçücük bir günışığının geçebileceği kadar aralanırdı. Bir gelin kurban etme vaktinin geldiğine delaletti bu.

“Deniz Tanrısı’nı bu kadar kızdıran ne?” diye sormuştum karanlık sulara bakmak için duran büyükanneme. “Biz miyiz?”

Bunu duyunca kahverengi gözlerinde yoğun bir duyguyla bana

dönmüştü. “Deniz Tanrısı kızgın değil, Mina. O, kayıp. Yeterince cesur birinin onu bu dünyanın çok ötesindeki sarayında bulmasını bekliyor.”

Doğrudum ve ciğerlerimi havayla doldurdum. Son hatırladığım, denizin dibine doğru düşüşümdü. Ama artık suyun altında değildim. Sanki bir bulutun karnında uyanmış gibiydim. Dünyayı beyaz bir sis sarmıştı, dizlerimden ötesini görmeyi zorlaştırıyordu.

Ayağa kalkarken üzerinde tuz lekeleriyle kuruyup kaskatı kesilmiş elbisem tenime sürtününce irkildim. Eteğimin katları arasından büyük büyük büyükannemin bıçağı düşüp gürültüyle ahşap döşemeye çarptı. Onu almak için uzanırken gözüme renkli bir hareketlilik takıldı.

Sol avucuma, Deniz Tanrısı'na yeminimi etmek için kestiğim yere bir kurdele bağlanmıştı.

Kıpkırmızı, ipek bir kurdele. Bir ucu elimi sarıyordu ama diğeri avucumun tam ortasından yukarı doğru uzayarak sisin içine dalıyordu.

Havada süzülen bir kurdele. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ama ne olması gerektiğini biliyordum.

Kaderin Kırmızı İpi.

Büyükannemin hikâyelerine göre Kaderin Kırmızı İpi, bir insanı kaderine bağlardı. Hatta bazıları, onun kalbini en çok arzuladığı insana bağladığına da inanırdı.

Her daim romantiğin biri olan Joon bunun doğruluğuna inanırdı mesela. Cheong'la ilk karşılaştığı an hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını anladığını söylerdi. Sonra sanki eli ona doğru çekiştiriliyormuş gibi kaderin o ince çekişini hissettiğini.

Yine de Kaderin Kırmızı İpi fani dünyada görünür değildi. Karşımdaki parlak kırmızı kurdele ise kesinlikle görünmez *değildi*, bu da demek oluyordu ki...

Artık fani dünyada değildim.

Kurdele sanki düşüncelerimi sezmiş gibi sertçe çekiştirildi. Biri –ya da *bir şey*– beni sisin içinden diğer tarafa çekiyordu.

Korku beni ele geçirmeye çalıştı ama başımı inatla iki yana sallayarak onu bastırdım. Diğer gelinler buna dayanmıştı, eğer Shim Cheong’a layık bir yedek olacaksam ben de dayanmalıyım. Ejderha beni kabul etmişti ama Deniz Tanrısı’yla konuşana dek köyümün gerçekten güvende olup olmadığını bilemezdim.

En azından çoğundan daha hazırlıklıydım, bıçağım ve büyü-kannemin hikâyeleriyle donanmıştım.

Kurdele havada çırpınarak beni ileri çağırıyordu. Bir adım attım ve kurdele avucumda yıldız kıvılcımları gibi ışıltılı oldu. Kısa ceketimin içindeki bıçağımı sınıksız tutarak kurdelenin peşinden beyaz sisin içine doğru ilerledim.

Etrafımdaki dünya sessiz ve hareketsizdi. Çıplak ayağımı zemindeki pürüzsüz ahşap döşemelere sürttüm. Bir elimi uzatınca parmaklarım katı bir şeye değdi: Bir tırabzan. Bir köprüde olmalıydım. Yol hafif aşağı meylederek yerini kaldırım taşı döşenmiş sokaklara bıraktı.

Hava burada daha yoğun, daha sıcaktı; insanın ağzını sulandıran kokularla doluydu. Sis dışında bir dizi el arabası seçiliyordu belli belirsiz. En yakındaki tezgâh bambudan kayık tabaklar içindeki mantımlarla doluydu. Bir diğerinde kuyruklarından asılmış salamura balıklar vardı. Üçüncüsü tatlı şeylerle doluydu: kestane şekerleri, şekerlemeler ve tarçınlı rulo çörekler. Tezgâhların hepsi sahipsizdi. Görünürde hiç satıcı yoktu. Gözlerimi kısarak daha karanlık şekilleri çıkarmaya çalıştım ama her gölge başka bir el arabası çıkıyordu. Sis içinde öylece uzanan bir yığın tezgâh.

El arabalarını ardımda bırakarak iki tarafı restoranlarla dolu uzun bir sokağa girdim. Pişirme ateşlerinden yükselen dumanlar açık kapılardan dışarı süzülüyordu. En yakındaki restorana şöyle bir göz atınca, üzerinde küçük baharat kâselerinden kızarmış tavuk ve balıkla dolu büyük tabaklara dek çeşitli yiyeceklerle donatılmış masaların olduğu bir oda gördüm. Masaların etrafı-

na sanki dakikalar öncesine kadar keyfine bakan birileri oturmuş da yemeklerinin tadını çıkarıyormuş gibi rasgele capcanlı renkleri olan minderler atılmıştı. Girişte düzgünce konmuş sandaletler ve terlikler bir sıra oluştuyordu. Müşteriler restorana girmiş ama dışarı çıkmamışlardı.

Kapıdan uzaklaştım. Sahipsiz tezgâhlar. Başında aşçı olmayan pişirme ateşleri. İnsansız ayakkabılar.

Hayaletler şehri.

Ensemde bir kakhahanın yumuşacık soluğunu duydum. Aniden arkamı döndüm ama kimse yoktu. Yine de üzerimde benim göremediğim ama dikkat kesilmiş gözler varmış gibiydi.

Nasil bir yerdi burası? Büyükannemin Deniz Tanrısı'nın şehrine dair anlattığı hikâyelere hiç benzemiyordu. O hikâyelerde ruhlar ve küçük tanrılar neşe içinde kutlamalar yapardı. Sis, bir pelelerin gibi örtmüştü âlemin üzerini, sesi de görüntüyü de boğmuştu. Kısa, kemerli köprülerden, terk edilmiş sokaklardan geçtim. Etrafındaki her şey renksiz ve mattı, sisin içinde bir tek kurdele acı verecek denli parlaktı.

Deniz Tanrısı'nın gelinleri böyle sisle kaplı bir âlemde, parlak bir kurdele dışında onlara yol gösterecek hiçbir şeyin olmadığı bir yerde uyandıklarında ne hissetmişlerdi acaba? Benden önce gelen bir sürü gelin vardı.

Çok güzel gözleri, yoğun bir is tabakasına batırılmış gibi görünen koyu kirpikleri olan Soah vardı mesela. Sonra bir erkek kadar uzun olan, güçlü ve güzel hatları, kakhahanın eksik olmadığı ağızıyla Wol vardı. Bir de Büyük Nehir'i boydan boya iki kez yüzebiilen ve Deniz Tanrısı'yla evlenmeye giderken yüzlerce kalbi sızlatan Hyeri vardı.

Soah. Wol. Hyeri. *Mina*.

Adım onlarınkinin, bu her zaman olağanüstü görünen kızların adlarının yanında küçük kalmıştı. Onlar Deniz Tanrısı'yla evlenmek için uzaklardan, başkente yakın köylerden gelmişti. Hatta Wol *dosdoğru* başkentten gelmişti. Onları kendi yaşamlarından

vazgeçmeye zorlayan bu hayat dışında herhangi bir hayatta bizim o ücra köyümüze ayak bile basmayacak kızlardı bunlar. Bu kızların, bu genç kadınların hepsi gelin olmak için gittiklerinde benden büyüklerdi, on sekiz yaşındalardı. Şimdi benim yürüdüğüm yollardan geçmişlerdi. Onlar da gerildi mi ya da korktu mu merak ediyordum. Yoksa umut hepsini aptala mı çevirmişti?

Saatlerce yürümüşüm gibi gelen bir sürenin ardından bir köşeyi döndüm ve geniş bir bulvara adım attım. Sis burada biraz seyrelmişti. İlk kez kurdelenin ne tarafa gittiğini görebiliyordum. Bulvar boyunca uçuyor, geniş basamaklarda süzülüp devasa, kırmızı-altın sarısı bir kapının açık kanatlarından geçerek kayboluyordu. Süslemeli sütunları ve yaldızlı çatısıyla burası Deniz Tanrısı'nın sarayının girişinden başka bir yer olamazdı.

Aceleyle ilerledim. Kurdele, sona yaklaştığımızı sezmiş gibi ışıldamaya ve uğuldamaya başladı.

Basamaklara ulaşip bir adım attım, sonra bir adım daha. Kulağıma bir ses çalındığında eşikten geçmek üzereydim. Bir çanın yumuşak çınlaması, dünyanın üzerine bir sessizlik battaniyesi örtülmemiş olsa duymayacağım kadar zayıf bir ses. Solumdan bir yerden geliyordu, basamakların aşağısından, arımda bıraktığım sokaklar labirentinden.

Büyük abim Sung, tüm rüzgâr çanlarının sesinin aynı olduğunu düşünürdü. Ama bence dinleyecek kadar sabrı yoktu sadece. Bronz boncukların deniz kabuklarına çarpışı tenekenin bakır çanlara vuruşundan farklı bir ses çıkarır. Rüzgârın da farklı şiddet dereceleri vardır. Öfkeli olduğunda çanlar daha keskin, tiz bir ses çıkarır. Rüzgâr mutluyorsa ziller hareketli bir dans eder gibi değer birbirine.

Oysa bu ses farklıydı. Kısık. Hüzünlü.

Basamakları geri indim. Kurdele direnç göstermedi, peşimden uzadı.

Kulaklarımda büyükannemin sesini duyar gibi oldum. *Tayflar dünyanın kuralları vardır, Mina. Hangisini çiğneyeceğini dikkatli*

seç. Şehrin sisle örtülmüş olmasının bir nedeni vardı. Yalnızca kaderin kurdelesini aracılığıyla ilerleyebilmemin bir nedeni vardı. Ama çan sesi yakından geliyordu ve gerçek şu ki o sesi daha önce de duymuştum.

Ses beni bulvarın kenarındaki küçük bir dükkânın eşğine götürdü. Kumaşı sert perdeyi kenara çekip içeri adım attım ve hari-kulade manzara karşısında nefesim kesildi. Dükkân yüzlerce ama yüzlerce rüzgâr çanıla doluydu. Duvarların tamamını kaplamışlardı ve tavandan da gözyaşları gibi sarkıyorlardı. Tılsımların bir kısmı yuvarlak ve küçüktü, deniz kabuklarından, meşe palamutlarından ve teneke yıldızlardan yapılmıştı; diğerleri altın çanlardan büyük şelalelerdi.

Yine de beyaz sisle dolu dükkânın içinde rüzgâr yoktu.

Ama bir ses duyduğuma yemin edebilirdim. Gözlerim uzak uçtaki duvara kaydı, tam ortasındaki bir boşlukta tek başına bir rüzgâr çanı sergileniyordu. Bir yıldız, bir ay ve bakırdan bir zil, ince bir bambu kordona dizilmişti. Bir rüzgâr çanı için basit bir yapımdı.

Görür görmez tanıdım onu.

Yıldızı dalgaların kıyıya sürüklediği bir tahtadan ve ayı da sahilde bulduğum güzel, beyaz bir deniz kabuğundan oymuştum. Zili de gezgin bir zilciden satın almış, tezgâhında ne kadar zil varsa tek tek deneyerek adamı bezdirmiştim. Mükemmel sesi bulana kadar durmamıştım.

Rüzgâr çanını yapmak için bir hafta harcamıştım. Yeğenimin beşiğinin üzerine asacaktım ki rüzgârı duyabilsin.

Ama fazla erken doğmuştu. Sonbaharda doğsa yaşardı. Ama herkes bilirdi ki fırtına mevsiminde doğan çocukların hiçbiri ilk nefesinden ötesini göremezdi.

Sung perişan olmuştu.

Daha önce hiç duymadığım ve sonrasında da bir daha hissetmediğim bir öfkeyle rüzgâr çanını alıp köyümüzün dışındaki kayalıklara götürmüş ve aşağı atmıştım. Aşağı düşüp kayalara çarparak

parçalanışını izlemiştim. Son gördüğümde parçalarını deniz götürüyordu.

Dükkânda etrafımı saran tüm çanlar çınlamaya başladı —o rüzgârsız havada her nasılsa salınıyorlardı— ve sonunda dükkân kako fonik seslerin yaygarasıyla doldu.

Rüzgâr çanları rüzgârsız çalıyorsa etrafta ruhlar var demektir.

Dükkândan çıktım, çanların sesi hafifledi. Burada ruhlar varsa, görünmezlerse ve beni izliyorlarsa bana baktıklarında ne görüyorlardı acaba?

Hızla yürüdüm. Gece uzundu ve kurdele elimde ağırlık yapıyordu. Kapının ötesinde, birbiri ardına dizilmiş büyük avlular vardı. Hiçbirine bakmadım. Beşinciden sonra koşmaya başladım.

Son bir kapıdan geçtim, taş basamakları çıktım ve Deniz Tanrısı'nın taht odasına girdim, nefesimi toplamak için de ancak o zaman durdum.

Kirişli çatıdaki aralıklardan ay ışığı süzülüyor, kırılan ışık büyük salon boyunca yayılıyordu. Sisin o zayıf loşluğu burada tamamen bastırılmıştı ama o tuhaf sessizlik devam ediyordu. Beni karşılamak için telaşla koşturan hizmetkârlar yoktu. Yolumu kesen muhafızlar da. Kaderin Kırmızı İpi dalgalanıyordu. Parlak, ışıltılı bir kırmızıdan koyu bir kan damlasının rengine döndü ağır ağır. Beni salonun sonuna, ejderhanın gökyüzündeki bir incinin izini sürdüğü devasa duvar resmine doğru götürdü, platform üzerindeki bir tahtı çevreliyordu.

Tahtın üzerinde yüzü çok büyük bir taçla gölgelenmiş Deniz Tanrısı vardı. Güzel, mavi kıyafetler giymişti, kumaşın üzerinde yukarı tırmanan gümüş ejderhalar işliydi. Sol eline benim kurdelemin diğer ucu dolanmıştı.

Ruhumun derinliklerinde bir tanıma kıvılcımı çakmasını bekledim.

Efsane der ki Kaderin Kırmızı İpi bir insanı kaderine bağlar. Hatta bazıları, onun kalbini en çok arzuladığı insana bağladığına da inanır.

Deniz Tanrısı bir şekilde benim kaderime mi bağlıydı? Kalbim en çok onu mu arzuluyordu?

Göğsümde keskin bir sızı vardı ama aşk değildi bu.

Daha karanlık, daha sıcak ve çok daha güçlüydü.

Ondan *nefret* ediyordum.

Bir adım attım. Sonra bir adım daha. Kurdeleyi tutan elim göğsüme gitti ve bıçakla birlikte çıktı.

Deniz Tanrısı olmasa dünya nasıl bir yer olurdu? Durduk yere çıkıp teknelerimizi batıran ve tarlalarımızı yutan fırtınalardan çekmeye devam eder miydik hâlâ? Küçük tanrılar dualarımızı duymadığı ya da Deniz Tanrısı'nın gazabından korkarak bize *kulak asma-dığı* için sevdiklerimizi açlığa ve hastalığa kurban etmeye devam eder miydik?

“Şimdi seni öldürsem ne olur?”

Sözler koca salonda yankılanırken Deniz Tanrısı'nın diyarına adım attığımdan beri ilk kez sesli olarak konuştuğumu fark ettim.

Ve ağızımdan dökülenler nefret sözleriydi. Öfkem önlenemez bir dalga gibi kabardı. “Şimdi seni öldürecek ve kaderimizin bağını koparacağım.”

Sözlerim pervasızdı. Ben kimdim ki bir tanrıya baş kaldırıyordum? Ama içimde korkunç bir ağrı vardı, öğrenmek istiyordum...

“Bizi neden lanetledin? Ağlayıp yardım dilendiğimizde neden bizden yüz çevirdin? Bizi neden terk ettin?” Son sözlerde sesim boğulur gibi çıktı.

Tahttaki figür cevap vermedi. Taktığı o büyük taç öne, yüzüne doğru o kadar kaymıştı ki gözlerini gölgede bırakıyordu.

Platforma doğru birkaç adım daha attım. Uzanarak tacı Deniz Tanrısı'nın başından çıkardım. Parmaklarımın arasından kayıp bir gümbürtüyle ipek halıya düştü.

Bakışlarımı tüm tanrıların tanrısının yüzüne çevirdim.

Deniz Tanrısı...

Bir oğlan çocuğuydu. Benden büyük sayılmazdı.

Teni pürüzsüz, lekesizdi. Saçları alnına düşüyor, ince kulakları-

nın etrafında kıvrılıyordu. Kulaklarından biri altından bir dikenle delinmişti. Kirpikleri fark edilir derecede uzundu. Öyle ki yanaklarına değiyordu. Koyu ve nemlilerdi. Ağzının aralanışını, hafifçe soluk verişini izledim.

O... uyuyordu.

Elim bıçağımın kabzasını daha sıkı sardı. Ne beklemiştim bilmiyordum ama *karşımdaki* değildi beklediğim. Bir komşum ya da arkadaşım olabilecek kadar insana benzeyen bir oğlan değildi. Bir damla gözyaşının yanağından kayışını izledim, çenesinden boynuna damlamadan önce dudağına takıldı.

“Neden ağlıyorsun?” diye gürledim. “Gözyaşlarının kararlılığı-mı sarsacağını mı sanıyorsun?”

Ama sarsıldığını *hissedebiliyordum*. Ben nazik bir kalbi olan Joon’a benzemezdim. İnatçı ve zalim olabilirdim. Sert ve alıngan olabilirdim. Şu an aynı anda bunların hepsi olmak istiyordum çünkü beni cesur yapan onlardı. *Öfkemi* koruyan. Onun köyüme, aileme yaptıklarından sonra öfkeli olmaya hakkım yok muydu?

Ama Deniz Tanrısı’nın yüzündeki ifade, teknedeyken Shim Cheong’un yüzündeki o ifadeyle aynıydı. Müthiş bir yalnızlık ve derin, katlanılmaz bir mahzunluk vardı yüzünde.

Zihnime haince bir düşünce sızdı ve düşünmeye başladım...

Sen mi dünyayı ağlatıyorsun yoksa dünya mı seni ağlatıyor?

Bacaklarım beni daha fazla taşıyamayınca yere çöktüm.

Joon’un ortalarda olmadığını fark edip peşine düşmemden yağmurun altında denize atlamama kadar bir gecede o kadar çok şey olmuştu ki... Joon şimdiye dek çoktan Cheong’la birlikte köye dönmüş ve ailemize ne yaptığımı anlatmış olmalıydı. Yengem ağlayacaktı, biliyordum ve onu daha da üzdüğümü bilmek içimi sızlatıyordu. Büyük abim beni artık koruyamayacağını bir türlü kabullenemeyecek, beni bulmak için denizin altını üstüne getirmek isteyecekti muhtemelen. Büyükanne gelince, o Tayflar Âlemi’ne girdiğime ve şu an Deniz Tanrısı’yla tanışmaya gittiğime inanacaktı.

“Peki Deniz Tanrısı’nın gelini onu bulunca ne yapacak?” Deniz kenarındaki küçük bir tapınakta büyükannemle birlikteydim. Fırtınaların ilk gecesiydi ve yağmur çatıdaki kilden kiremitleri dövüyordu.

“Ona yüreğini gösterecek.”

Kaşlarımı çattım. “Onu nasıl yapacak ki?”

“Deniz Tanrısı’na yüreğini gösterecek olan sen olsan yüreğin neye benzerdi?”

Gözlerim köyün çocukları tarafından adak olarak mihraba bırakılmış tuhaf nesnelere takıldı: bir deniz kabuğu, bir yaban çiçeği, tuhaf şekilli bir taş.

Öne uzanarak bir saksığanın kuyruk tüyünü aldım.

“Gelinler genellikle Deniz Tanrısı’na verilecek armağanlar götürmez,” dedi büyükannem. “Sesini kullan.”

“Ama diyecek hiçbir şeyim yok ki! Fırtınaları dindir. Ailemi koru. Hepimizi gözetip kolla. Bunların hiçbirini yapmadı ki.” Gözlerimin kenarında yaşlar birikti.

Büyükannem sazdan yapılmaya hasıra eliyle vurunca onun yanına diz çöktüm. Ellerimi nazikçe kendi ellerinin arasına aldı. “Senin yaşındaki hâllerime o kadar benziyorsun ki. Onca kaybın, üzüntünün ve hayal kırıklığının kalbimin en derinlerine kök salmasından sonraki hâllerime. Beni bu tapınağa getiren de benim büyükannemdi. Sana çok benzerdi, inanılmaz hiddetli ve sevdiklerine yürekten bağlıydı.”

Büyükannemin beni kendi büyükannesine ilk benzetişideğildi bu ve ben de içgüdüsel olarak bıçağıma uzanıp onun göğsümde yaptığı ağırlıkla rahatladım.

“Şimdi sana öğreteceğim şarkıyı bana öğreten de oydun.”

Deniz Tanrısı’nın odasında ayağa kalktım. Büyükannemin bana söylediği o şarkıyı bu kez ben Deniz Tanrısı’na söyledim.

Denizin altında uyur ejderha

Ne süsler düşlerini?

*Denizin altında uyur ejderha
Ne zaman gelecek uyanma vakti?*

*Bir ejderha incisinden
Atlayıverecek dileğın.*

*Bir ejderha incisinden
Atlayıverecek dileğın.*

Sesimin yankısı odayı doldurdu. Yanaklarımdan yaşlar aktı, yumruğumun tersiyle sildim onları.

Halkımın efsaneleri, Deniz Tanrısı'nın doyumsuz gazabını ancak doğru gelinin dindireceğini söylerdi. Belki seçilmiş gelin değildim ama benim gibi bir kızın –kendinden başka verecek hiçbir şeyi olmayan bir kızın– Deniz Tanrısı'nın gerçek gelini olduğunu ummak çok ileri gitmek mi olurdu?

Gözümün ucuyla hafif bir hareket yakaladım. Deniz Tanrısı'nın parmağı seğirdi, çok ufacık bir hareketti.

Elimi ona doğru uzattım. Kaderin Kırmızı İpi, sanki bu ânın yoğunluğunu sezmiş gibi gerildi ve içimde kuş kanadı gibi çırpınan bir umutla acaba hayatım değişmek üzere mi diye meraklandım.

Çelik gibi bir ses odanın sessizliğini yardı. "Bu kadarı yeter."